

Cărți și Reviste

LA REVUE DE FRANCE (1 Octombrie), Criticul Benjamin Crețiu continuă seria articolelor sale, publicate sub titlul „Lettres italiennes”. E vorba în numărul acesta de literatură dialectală a Italiei, chestiune pe care Crețiu o cunoaște din numeroasele contacte pe care le-a avut cu diferitele școli culturale ale Italiei.

Referindu-ne numai la o parte a articolului lui Crețiu și anume aceea în care se cercetează literatura napolitană și siciliană, constatăm că esențialul acestei literaturi (acelei napolitane în special) constă numai în cântece. Deci poezie lirică. Are ca reprezentant pe un *Salvatore di Giacomo*, salutat acum vre-o câțiva ani de *Benedetto Croce*, ca un mare și adevărat poet. Poetul de cafe și vorba n'a scris numai poezii lirice (cântece) dar a continuat în sonete, în nuvele, dând chiar și studii istorice asupra Neapoulului. Inspirația poeziei sale — spune Crețiu — este, când pur sentimentală — făcându-se să te gândești imediat la *Verlaine*, când pitorească și apropiată de *Pascarella*, dar mai romantică și mai plină de sensibilitate. Ceeace deosebește literatura napolitană de celelalte literaturi dialectale este sentimentul naturii și al frumuseții.

Sicilia a dat Italiei mai mult autori dramatici. Întâlnim pe un *Giovanni Verga*, *Luigi Capuana*, sau pe cel mai la modă astăzi, *Luigi Pirandello*.

Viabilitatea acestei literaturi dialectale are asupra literaturii italiene în genere o influență premeritoare; îi menține prestigiul, îi dă caracterul, acum, în urmă, îndreptat spre un nou clasicism.

Gustave Simon publică — cu adnotații bogate — două scrieri inedite de *Baudelaire* către *V. Hugo*, iar *Valery Larbaud* consacră un articol de fond lui *Samuel Butler*, cu titlul „Viitorul unui mare scriitor englez”.

LES MARGES (15 Septembrie). Un articol despre literatura japoneză contemporană, semnat de *Albert Mayson*, în care se încearcă schițarea istoricului ei, de la 1868 și până astăzi, adăugându-se caracterizări judicioase.

Pornită cu oarecare intensitate din secolul XVII, când romanțianul *Saikaku* creie curentul de literatură populară — format dintr-un amestec de realism și clasicism — și trecut prin școala literară a lui *Meiji*, mai rafinată, mai plină de gingașie și preocupare artistică, literatura japoneză ajunge în pragul secolului XX, cu o evoluție din cele mai frecvite și mai roditoare.

Subiectele de poezie și roman, literatura japoneză le va căuta desigur în aceleași raporturi sufletesti cu lumea externă, în care le căutam și noi. Se nuanțează însă o deosebită duioșie, o delicatete nouă când descrie tipurile feminine. Un atare scriitor este *Kōyō* (Les deux femmes, Beaucoeur de haine sau le démon doré) care alungea numai în câteva locuri spre o sentimentalitate vulgară, *Ryūto* și *Shunyo*, elevi ai celui dintâi, cari aduc în nuvelele lor o cât mai pronunțată atmosferă familiară.

Impunător însă în fața tuturor se ridică romanțianul *Higachi Ichiyō*. Eroinele sale sunt femeile din „le vieux type”, tîtose melancolice și resemnate, modeste dar frumuse, modeste care nu le permit mărturisirea dragostei și le tulbură sufletul, din care cauză lăncezesc până la ofilire. Dela influența budhistă și chineză, numai în operele lui *Higachi* a cunoscut literatura japoneză atîta exaltare lirică. Totuși — fiindcă zorii noi se anunțau astfel — *Higachi* coboară spre literatura realistă, dând acea descriere minunată a vieții aceleia care se numea *O-Riki* o prostituată; dar pe *Ichiyō* îl interesează numai procesul psihologic, gradul de durere și resemnare pe care-l poate atinge o femeie în viață. Este în opera lui (numai nuvele vre-o 24) o întreagă psihologie a mediului feminin. Prin producția lui *Ichiyō* se caracterizează naturalismul literaturii japoneze din 1904.

LES NOUVELLES LITTERAIRES (6 Octombrie). În locul cronicilor „Lettres francaises” gospodărită cu pricepere și îngrijire de către criticul *Benjamin Crețiu*, publică *Edmond Jeloux* o lungă dare de seamă asupra unei traduceri din *Rainer Maria Rilke* „Les cahiers de Malte Laurids Brigge”. Până la cunoașterea volumului ne mulțumim să dăm câteva aprecieri din cronica lui Jeloux.

„Cum vom încerca să degajăm personalitatea lui *Rainer Maria Rilke*? Dacă am spune că are o extraordinară sensibilitate, n'ar fi deajuns. Găsim ceva mai mult: sunt antenele unei așa de fermecătoare și dureroase nevrozizată, înecat în o conștiință anormală din toate fenomenele pe care le încearcă. Această conștiință nu este logică, disociativă sau deductivă ca aceea a lui Proust; este, din contră, intuitivă, și dacă pot să mă exprim astfel, aglutinantă. Cea mai ușoară trăsătură tulbură pe deantregul mecanismul sensibil al lui *Rilke* și dintr-un singur avânt se transportă în însăși inima obiectului care l'a mișcat. Atunci, în mari mișcări lirice, el dă vieții explicații așa de pline, așa de sigure și așa de adânci, că avem, în același timp, impresiunea absolutei noi noutăți și sentimentul, pe care l-am simțit deodată, fără a-l putea da vre-o formulă.”

„Din când în când, o imagine a lui *Rainer Maria Rilke*, o expresiune, face să te gândești la *Girardoux*; dar pe când la *Girardoux* această imagine, această impresie, sunt în genere de ordin intelectual, la *Rainer Maria Rilke*, din contră, ele nu ne vin niciodată din intelect, ci din acel substrat contradictoriu și haotic în care se formează pasiunile și emoțiile pe jumătate fizice. De altfel, simpatia sa, foarte mari și impulsive, n'au niciodată caracterul jocului prins de autorul volumului. „Ecole des indifférents”; ele sunt mai frățești și mai trebuțioase; participă cu acest avânt la comuniunea irezistibilă și aproape disperată, care caracterizează pe eroii lui *Dostoievsky*.”

ANALELE DOBROGEI (Iulie-Septembrie) care apare la Constanța sub direcția d. C. Brătescu mărturisește din ce în ce o mai mare însemnatate. Nici un colț pitoresc al Dobrogei nu rămâne necercetat, nici o localitate istorică. Se dă astfel puțină învățături de mâine să scrie cea mai savantă istorie etno-filologică a provinciei.

În numărul de care ne ocupăm întâlnim colaborarea prețioasă a d-lor *Pericle Papahagi* și *G. Popa-Lisseanu*, cel dintâi ocupându-se cu o serie de „Etimologii”, cel de al doilea cu cercetarea istorică a „Insulei Șerpilor”. Un studiu de erudicție științifică publică d. *Iuliu Prodan*, profesor la Academia de agricultură din Cluj despre „Flora critică a Dobrogei”. Interesant pentru istoria literară este articolul d-lui *D. Stoicescu* „Macedonski în Dobrogea”. Se știe că poetul fu numit pe la 1879 prefect al județului Silistra, cu reședința în Cerna-Vodă. După o sumă de amintiri, d. *Stoicescu* pune creațiunea „Thalassei” în legătură cu apropierea mării.

Nu înțelegem de ce d. Brătescu publică în revista d-sale numai poezii nemțești. Admitem că n'are poezii și în schimb are colaborarea gratuită a d-lor *Mihail Pricopie* și *P. P. Stănescu*. Dar în locul d-sale am părăsi această poezie (nu-

mai și numai din *Kerner*, *Klauer*, *Eichendorff*, *Sheller*, *Ghambisso*, *Goethe*, *Goethe*, — nume luate din acest număr număr) și am publica culegeri din poezia populară. Ar fi, cred, un mai mare serviciu adus culturii românești și ar fi, dealtfel și în caracteristica specială a revistei.

MASCA, teatrală, literară, artistică (12 Octombrie), apare sub îngrijirea d. *Aurel Munte* și cu colaborarea în acest număr de început a d-lui *A. de Hers*, *N. Davidescu*, *Braniste*, etc. Ni se făgăduesc lucruri bune.

GEORGE BAICULESCU

Dr. Traian Pop: Drept penal, vol. I
Chestiuni de istorie și filosofie penală, Criminologie

Deși însemnatatea dreptului penal este de netăgăduit totuși lucrări penale românești lipsesc. Tratatul lui I. Tanovicanu, singurul studiu serios, e de multă vreme epuizat; pe lângă aceasta studiile bune sunt cele ce utilizează noile investigații ale științelor penale auxiliare. Încât lucrarea d-lui profesor universitar Tr. Pop e bine venită din acest punct de vedere.

Pornind de la concepția că înțelegerea și cunoașterea principiilor de drept penal trebuie făcută în mod științific, iar nu tehnic, tratatul d-sale abordează chestiunile de istorie și filosofie penală. Dreptul de a pedepsi al societății, fundamentul acestui drept (necesitatea apărării sociale) — ambele probleme mult dezbătute ne tărîm filosofic — sunt expuse temeinic în toată lungă evoluție și transformare a acestor noțiuni, din perioada războaielor private — până la represivele de stat a pedepselor.

În tratarea *criminologiei*: cauzele și remediile criminalității, d. Tr. Pop expune teoria școlii clasice, abstractă (liber arbitriu) și lipsită de contactul cu lumea vie — spre a se alătura curentului pozitivist penal. Expunerea tezei lui Lombroso este meritorie pentru cercetarea sintetică a tuturor operațiilor sale. Evoluția curentului pozitivist este completată prin analiza operelor lui *Enrico Ferri*, *Garofalo*, *G. Tarde* și ceilalți criminologi remarcabili. Astfel se ajunge la înțelegerea că este un fenomen complex, criminalitatea; că factorii ei constitutivi sunt individuali (fizologici și psihologici), sociali și fizici. Iar criteriul de măsurare a pedepselor trebuie să se bazeze tocmai pe varietatea cauzelor determinate și pe factorii constitutivi ai infracțiunii. Se impune deci ca firească principii clasificării infractorilor și a individualizării pedepselor.

Scopul rămâne prezervarea și apărarea socială. Cu al II-lea volum, *Infracțiunea*, d. Tr. Pop năzuște să egalez în limitele formatului tratatelor străine. Pentru o largă tratare, studiul infracțiunii este comparativ cu sistemele francez, belgian, și italian atât în doctrină cât și în legislație și jurisprudență. Aploarea acestui studiu de specialitate, cuprinsul pur juridic penal îndrăgesc o cercetare critică tot de drept care lese din cadrul unei recenzii literare. De aceea, accentuând seriozitatea cuprinsului ne mărginim la observarea că stilul unori e lipsit de varietate și nu totdeauna atrăgător pentru diletanți. Acestea sunt însă inerente lucrărilor științifice, oricât de valoroase ar fi. Metoda științifică, soliditatea și actualitatea principiilor rămân merite netăgăduite.

PLATON: Dialoguri. — Edit. „Cultura Națională”.

„Filosofia idealistă și poetică a lui Platon!” E destul de întrebunțată această propoziție, ba încă și cu suficientă că ea cuprinde chintesența gândirii celui ce a fost numit *divinul* Platon. Cu toate acestea, sincer vorbind, rari sunt cei ce posedă înțelegerea acestui sistem de filosofie. Căci pe lângă greutatea de a cunoaște opera întreagă a mărețului gânditor, mai este și aceea de a fi inițiat în priceperea metodei și felului de expunere socratică: dialog.

Nouă ne lipsește și traducerea operelor lui Platon — lăștind de o parte cele două-trei dialoguri ce le avem — și un studiu de pregătire. Și dacă se obiectează de unii că spiritul nou își are libertate și independență față de filosofia platoniană, toate sistemele de gândire se poate spune că utilizează, în largă măsură, datele platonice. Atât de sus și pentru veșnicie s'a înălțat spiritul elen.

Iată, d-l St. Bezdechi și-a luat sarcina să dea în graiul nostru — într'un format am zice respectuos față de cuprins — gândirea lui Platon. Așa este de presupus, căci dialogurile ce ne-a dat sunt fără vre-o legătură între ele, și e bine știut că teza dintr'un dialog are continuare și completare în altele. Și această teză să vie.

Din aceste câteva dialoguri se desprinde credința platoniană în supremația ideilor, recunoașterea insuficienței reflexivității noastre și credința în intuiția ideilor ce tronează în veșnicie, făcând unirea între rațiune și existență.

Spre pildă *Criton*. Acest dialog pare a fi și cel mai edificator pentru cunoașterea lui Socrates. Toată viața a profesoat și cultivat virtutea și principii de înaltă morală. Iar când vine în conflict idealismul cu necesitatea vitală — conservarea de sine — Socrates o și semănate de zeu rămân consecvent principiilor sale în fața morții ce vine. Cu acest prilej face el apologia legilor și a statului — după concepția platoniană: „...mai presus decât tatăl tău și mama ta și străbunii tăi e patria... Înălțarea ideilor e aici cu adevărat olimpică și ne e o mărturie de ce trebuie să fi fost acele întreprinderi ale discipolilor lui Socrates despre bine, just și frumos.”

Aceea armonie și maiestate te cuprinde în citirea *Apoloției*. Discursul de apărare al lui Socrates, acuzat de necredință în zeii statului și de corupere a tineretului, este un rechizitoriu al vieții comune și animalice, și totodată ultima chemare la studiul și practica virtuților. Încheind, Socrates trădează chimul marilor gânditori, muncii de problema ființii și neființii. „Dar a sosit vremea să pornim de aici, eu ca să mor și voi ca să trăiți. Care din noi are partea cea mai bună, n'o știe nimeni, afară numai de unul, Dumnezeu.”

Câteva vorbe despre *Hippias minor*. Adversar al sofistilor, Platon prin gura lui Socrates arată metoda și temeinicia sistemului sofistilor: subtilități excesive, premise cu aparențe de adevăr și lungi silogisme tendențioase. Ironia socratică e limpede; admind de bune principiile sofistilor, le supune examenului critic. Deducțiile necesare ajung la totală contradicție cu realitatea și bunul simț. Sofistul recuzăște abuzul, ditătea, iar concluzia lui Socrates pare de actualitate: „Dar nu-i de loc de mirare că eu sau un alt profan sovăi în păreri mele, însă ceace-i cumplit și pentru noi, e că voi învățați nu sunteți statornici în părerile voastre, așa că nici când ne adresăm vouă nu puteți pune capăt rătăcirii noastre.”

Citirea dialogurilor traduce însă un echilibru în suflet, o demnitate de om și credința în rațiunea idealistă ce face splendoarea vieții omenești. Astfel începe drumul spre idealismul și poezia lui Platon.

V. ACHIM

Cubismul

Aiurea ca și la noi, indiferent de epocă, orice producție artistică nouă, e primită cu dispreț și socotită anarhică. Stortările protagoniștilor nu intră în interesul marelui public, care la parte la o atare mișcare, ca pictorii de pe plajă la bucuria înotătorilor. Se poate oare pricepe, gustul și adâncimea marelui din stropii valurilor?

A lua dintr'un început o atitudine ostilă ori cărei manifestățiunile de artă contemporană, pentru simplul motiv că acea manifestăție n'ar corespunde imediat noastre puteri de percepere (și de aci: disprețul și desinteresul nostru), însemnează să repetăm încăpățanarea stupidă a generațiilor trecute, față de toate curentele noi.

E destul să amintim rumoarea ce a produs „Gioconda”, care desăcută de haina divinității, apărea cu un simplu portret omeneș, — sau îndrăzneala socotită și azi încă ca o nebunie, a pictorului englez Turner, care pictase cel d'întăiu pomul în „verde” spre deosebire de ceilalți pionii „bruni” ai pictorilor predecesori.

Deși atitudinea oricărui public față de ori ce manifestățiune de artă este refractară aceasta nu ne va îndrăzni să luăm apărarea „cubismului”. Vom căuta să scoatem în evidență raporturile ideii cubiste cu pictura în general și în special cu impresionismul.

Dela realismul picturii lui *Gustave Courbet*, care accepta orice noțiune transmisă de retină pentru nevoile lui subiective, fără să bănuiască că noi neputând lua contact cu natura decât prin intermediul gândirii (trebuie să trecem tot, imaginelor filtrate), putem purcede la realismul lui *Eduard Manet*, către care ne simțim cu totul atrași. Căci *Manet* interesându-se mai puțin de anecdota, pictând „n'importe quoi”, punea preț pe valoarea picturii în sine, mai mult decât pe importanța subiectului.

După dânsul, impresionistii au avut înțelegerea că prin diversitatea și ritmul culorilor, pot crea o pictură, în care forma e completamente neglijată. Ca și la realisti, iluziunea optică ocupă primul plan, cu diferența că, impresionistii au fost conștienți de acest adevăr. Reacțiunea lor e pornită contra unei arte de „savantă”, contra unei arte care consuma generații întregi de artiști, înbițați de un academicism dogmatic îmbătrânit. De aceea s'a considerăm impresionismul, cu toate defectele lui, ca un efort de reînținerire.

Dela impresionismul liric putem trece ușor la opera maestrului dela „Aix”, operă de un realism profund, de un realism dramatic.

În pictura impresionistă, obiectele sunt accentuate după gradațiile de lumină, și ele nu sunt decât restrângerea acelor gradații.

Pe Cezanne, lumina îl interesează din punctul de vedere al reprezentării unui obiect în spațiu, considerând culoarea ca un element determinativ de lumină.

Cezanne, părăsind într'u cântă convențiunea vizuală, și preocupat de problema volumului, aduce în arena picturală elemente arhitectonice, și reușește în parte să creeze un sunum de echivalente pentru necesitățile reprezentățiunii.

Căci arta nefiind un mijloc de imitație, echivalentele de formă, culoare, volum, perspectivă aeriană, ne dau o conștiință plastică profundă, a obiectului reprezentat. Și dacă aceste echivalente sunt numai sugestive, nu avem de cât să-l aprofundăm pe Cezanne ca să bănuim cubismul.

II

Pentru delusirea cubismului, am trebui să arătăm proveniența cuvântului ce deosebeste această mișcare, căci s'ar părea că încăuștați de acest simbol, s'ar căuta să se soluționeze ideea de volum, și nu o primenire generală a picturii.

Henri Matisse, membru în juriul „Salonului de toamnă” vorbind criticului de artă *Lotis Vauxcelles*, de tablourile trimise de *Braque* pentru același salon, face haz de „cuburile”, cu cari *Braque* reprezintă oarecari peisaje. Și când *Braque* expune alte tablouri la „Salonul Independenților”, *Vauxcelles* aruncă bomba. Și „cubismul” prinde, ca o simplă porcă.

Pentru a deosebi această mișcare, îi vom întrebunța porcă.

Cubismul a fost o perioadă de cercetare și de regăsire a tuturor legilor picturii, lăsate în părăsire, și de academicism oficial, și de impresionismul juvenil și de independența tuturor spiritelor picturale moderne nepăsătoare, cari pictau după teoria bunului... plac.

Natural, a fost o muncă grea de laborator, o muncă de cercetări, căci vitregia vieții de artist, și furia colegială, nu erau elemente de îmbărbătare și de susținere.

Și așa, pictorii începând opera de reconstrucție, încercară o sinteză generală, căutând raportul între toate formele reducându-le la simple figuri geometrice (primul aspect al cubismului). Această metodă nu e de lungă durată, căci descoperim „legea suprafeței”, volumul dispăru.

Correlația planurilor și a volumului, a fost alături de teoria dimensiunilor prima etapă de cercetare, astfel că în al doilea rând a fost lăsată culoarea.

Cercetările erau făcute în grăuri și marouri. Stortările au fost destul de mari, și opera se elabora totuși inconștient, instinctiv, d'asupra tuturor năzuințelor și divergențelor.

Individualismul suferind impulsul ansamblului, cercetările tuturor degajează din neant, legea adevărului pictural. Și dacă diverse compromisuri rezidă încă, nu însemnează că e greu de sfărâmat și ultima stavilă.

Munca comună, munca frățească, ce a unit cubismul francez, de cel italian, rusesc, german, cu cel american și japonez, ne face să întreprăzim epoca unei arte cu totul universală, epoca unei estetice de înțelegere generală.

M. H. MAXY

Revista modelor

Siluețe de toamnă

Ei cădat ceva în moda actuală. Impresia care și-o face silueta cea nouă este tot linia dreaptă și simplă și totuși fuste tunde să se lărgescă „en forme”.

Am văzut modele foarte noi cu croială, păstrând totuși aerul cunoscut al rochiilor drepte. Păstrându-se talia jos și fusta mult mai lungă, face ca șoldurile să rămână mereu disimulate și linia să pară simplă.

Clinuri triunghiulare ca cei de umbrelă se intercalează la distanțe egale în lărgimea fuste și căpătăm astfel forma „cloche” foarte la modă.

Se subliniază cusăturile cu șiret sau panglică ceruită și rochia capătă un aer de nou și modern.

Ceeace se poartă foarte mult pe rochii sunt actualmente — nasturii, îmbrăcați sau fantezii, din os sau argint, din ocolulid sau mărgea, ei garnisesc toate încheeturile și toate butonierele.

Azi dau patru modele de îmbrăcăminte, destul de diferite între ele, prin destinația și compoziția lor și fiecare este însoțit de acest nou și ultim articol: nasturii.

Toamna târzie și caldă cu care ne cinstește vremea din urmă, îngăduie tot mai mult purtarea colorilor deschise. *Gris* și alb, *sable* sau *ivoire*, de o potrivă se amestecă în vitrinele elegante și în casele de modă, pentru garderoba toamnei.

Costumul alăturat este din postav *ivoire*, încheiat în întregime cu nasturii negri. O rochie largă jos prin clinii intercalaj se încheie la fel în butoniere.

Tualetele pentru seară, tăiate drept sau în volane, „en forme” sau cu clinii își păstrează același motiv decorativ, gu-lerul răsfrânt. Rochii încheie ca tonalitate, își luminează înfașisarea prin prezența gulerușului „à la Claudine”, și a nasturilor veseli, ca niște boboci de flori eterne.

Moda de azi e frumoasă fiindcă e simplă; căutând să adăugăm ceva mai mult la silueta ei, îi îngreunăm linia și îi schimbăm personalitatea.

Pălăriile în formă de cască, își păstrează gloria.

DIANA

Chestiuni feminine

Să ne gândim la suflet

Au început școlile de o lună. Muncesc copiii la primele noțiuni noi, dar nu știu dacă educatorii se gândesc la perpetua nevoie a educațiunii sufletesti, de care este lipsită o bună parte a generațiunii de azi.

„Să ne gândim la suflet”, iată prima noastră datorie de mamă și femeie. Ne creștem copiii cu toată chemarea firească și cu întreaga năvală a sângelui cerându-și perpetuarea; suferim la cea dintâi suferință a copilului, nu devotăm viața și tine-reșea lui, și vai! de multe ori uităm că înainte de toate avem de modelat și îngrijit „un suflet”, care face pe om în viața de toate zilele. Am văzut mame ferice că copiii lor au temperamentul fugar și capabil de acte de curaj și ispravă. Nuanțele curajului însă sunt multe și diferite. Se zice că ai curaj scoțind din foc lucrurile vecinului și tot curaj ai avut scăpând ochii unui câine. Cînimul sau îndrăzneala, erma sau eroizmul, cer de o potrivă aceeași energie și aceeași îndrăzneală, dar în vreme ce în primele acțiuni ești coborât la instinctele crude ale animalului sălbatec, în cele de a doua ești abnegat și superior ca un supra-om.

Elevațiunea sufletului constă în acțiunile de superioară gândire și admirabilă armonie. Ca să ne apropiem perfecția de divinitate trebuie să asociem și să creștem.

Să ne gândim la buna învoiere între copii, care va aduce armonia de mâine în societate, să-i obicinum bun și omenoși, făcându-i să înțeleagă ajutorul reciproc și mila de aproape.

Societatea alcătuită din legi și drepturi, nu poate pune la adăpost pe semenii ei, împotriva brutalităților vieții și oam-nenilor, atât timp cât „mama” și „femeia” își uită rolul de educatoare a sufletului și a conștiinței.

Cea dintâi care suferă consecințele lipsei de educațiune sufletească este tot ea. Oricând mama sau soția sau sora, suferă la cea dintâi înfrângere, la cea dintâi rătăcire, a copilului, soțului sau fratelui și cum a știut să fie soră de caritate în rășpoi pansând rănile aproapei ei și ale inamicului, femeia va ști mereu să mângâie și să consoleze, pe cei căzuți în suferință.

Să nu așteptăm însă ceasul acestor satisfacțiuni și mai dinainte să învățăm pe copii și pe tineri, cum să se învoiască și să-și cedeze între ei, cum să se protejeze unul pe altul, cum să se aperse și să fie vecinic la un loc, cu același suflet.

Iată o datorie sfântă și să n'o uităm.

ROZINA

Paturide Fer -
Paturi de Bronz -
Teleton 25%
Paturi de Copii
găsiți la vechea
Fabrica de Mobile
GUTMAN MARCUS
Str. Sfii Apostoli, 72
Colț prin Cal. Rahovei